

Volmaakte kus

Mijn dag was toch naar de maan. Daarom besloot ik naar het strand te gaan en de warme noordwestenwind zijn werk te laten doen. Ik verliet mijn kantoor, moest zoeken naar mijn auto op het parkeerterrein en kroop achter het stuur. Vrijwel onbewust legde ik de overbekende route richting kust af, begeleid door een draaikolk van gedachten. Mijn hoofd zat vol van het afgelopen uur, de ideeën en gevoelens tuimelden over elkaar heen en verdrongen elkaar. Ik moet op mijn route zes grote kruisingen en minstens vijf verkeerslichten zijn gepasseerd, maar daarvan herinner ik me niets. Op de psychologische automaat gaat dat blijkbaar allemaal goed. Ik volgde de asfaltweg langs de rand van de inmiddels kale bollenvelden en sloeg linksaf de duinweg op. Daar zag ik de open blauwe lucht boven de zandvlakte met hier en daar een pluk bruingeel gras en een enkele geelbloeiende brem. Zoals altijd was dit een verademing. Letterlijk deze keer, want ik merkte dat ik hyperventileerde. Ik deed het raam verder open en voelde de zilte wind in mijn gezicht. Rust had ik nodig.

Ik parkeerde de auto op het immense parkeerterrein van de Langevelder Slag, dat zelfs op deze zomerdag in het toeristenseizoen lang niet vol was. Ik zag gezinnen met kinderen om mij heen, die badlakens, emmers, vliegers en koelboxen uitlaadden om die vervolgens blijmoedig mee te sjouwen tegen het steile duinpad op.

Ik had alleen maar mezelf. En daar had ik genoeg aan.

Eenmaal op het strand trok ik mijn sokken en schoenen uit. Ik stak het brede, mulle zandbed over en liep langs de waterlijn in noordelijke richting, waar ik nog moest uitkijken dat ik niet op een van de aangespoelde grijsblauwe kwallen trapte. De warme wind floot om mijn oren. Om mij heen was het een gekrioel van spelende kinderen, oplettende ouders en los rennende honden. De branding probeerde mijn voeten te pakken te krijgen. De zon brandde op mijn rug. Ik moet bezienswaardig zijn geweest in mijn Boss zomerkostuum met stropdas.

Al lopend zag ik kans om wat ordelijker te gaan denken. Maar daar werd ik niet vrolijk van. Mijn baan. Ik vloekte binnensmonds van frustratie. Nog geen uur geleden was het dat de directeur van mijn vestiging, Adrie Quant, me bij zich had geroepen.

‘Beste jongen,’ was hij vertrouwelijk begonnen, wat achteraf gezien een veeg teken was, ‘jij hebt je beschikbaar gesteld voor de vacature hoofd verkoop.’

Ik knikte verwachtingsvol. Want op dat moment was ik er nog van overtuigd dat ik goed nieuws te horen zou krijgen. Leidinggevende functie. Promotie. Grotere werkkamer. Een lease-BMW uit de 5-serie. Tenslotte was ik al een paar jaar behoorlijk succesvol in het aan de man brengen van ons belangrijkste softwarepakket, *Workcontrol*, een geïntegreerd systeem van workflowbeheersing en elektronische archivering. Ik had aan de ontwikkeling ervan meegewerkt en ik geloofde er heilig in. Dat moest toch op de klanten en de directie zijn overgekomen.

Maar Adrie had blijkbaar de cursus slecht nieuws gesprekken voeren gevolgd, want hij deelde onmiddellijk de klap uit.

‘Ik moet je teleurstellen, Joris. We hebben een andere keuze gemaakt.’

Eerst lachte ik nog, overtuigd als ik was dat hij een geintje maakte. Maar Adrie bleef me onbewogen aankijken en langzaam drong het tot mij door dat hij het meende. Ik weet niet meer precies wat ik heb gezegd. Veel meer dan een paar stamelende zinnen zal het niet geweest zijn. Ik weet nog dat ik vroeg: ‘Maar wie dan wel?’

‘Liesbeth,’ zei hij. ‘Het spijt me’. En ik kon gaan.

Tegen de wind in liep ik door. Naarmate ik verder van de strandopgang kwam, werd het stiller op het strand. De hitte van de zon joeg mijn denksnelheid op. Hitte. Ik kon de hoogovens bij IJmuiden zien staan, maar het uitzicht verwaterde in mijn tranen. Soms heb je het gevoel dat je ergens voor leeft, dat je ervoor geboren bent. Dat je er niet gewoon maar recht op hebt, maar dat het bij jou hoort zoals Keulen bij de Rijn en Madonna bij de seks. Ik had ervoor gewerkt, geploeterd, me er alles voor ontzegd. Werken, altijd werken, want ik vond ons product belangrijker dan wat dan ook. Avonden, weekeinden had ik thuis achter mijn computer gezeten. Jaren lang overgewerkt. Mijn gezin had ik ervoor tekort gedaan. Maar aan het einde van de weg

schitterde de finish. Want Frank Bode, mijn chef, het hoofd van de commerciële afdeling, zou weldra met VUT gaan. En ik had mij er maanden-, nee, jarenlang op verheugd dat ik de winkel van hem zou overnemen. Ik fantaseerde onbekommerd over wat ik allemaal anders zou gaan doen. Eindelijk zou ik op een plek zitten waar ik werkelijk tot mijn recht zou komen. Ik bedacht nieuwe verkoopstrategieën, werkte een plan uit hoe we nieuwe markten zouden gaan veroveren. Ik wist dat ik nog meer uren zou moeten gaan maken. Maar dat kon me niet schelen. Het doel van mijn leven, het enige dat werkelijk zin aan mijn bestaan zou geven, lag in het verschiet.

En nu dit. Liesbeth, godbetert. Een jongere collega. Aardige meid, hoor, daar niet van. Ik voelde een steek in mijn borst toen het idee bij me opkwam dat zij een vrouw is. Niks mis mee, natuurlijk, maar Adrie is een kerel. Goed gebekt, goed uitziend, tikje macho. Verdraaid, ze zou hem toch niet...?

Ik stond stil en keek uit over de zee. Het was een gedachte die ik niet aankon. Ik, Joris Dieter, werken onder Liesbeth, nee. Ik zou ontslag moeten nemen. Werkloos. Met zo'n talent, wat een verspilling. Ik begon weer te lopen. Ach, dacht ik, wat heeft het verder allemaal voor zin? Ik merkte dat mijn benen nat werden. Maar ik kon niet goed zien waar dat van kwam, want mijn ogen namen de zee waar als door een ruit van dik matglas. De hitte in mijn nek contrasteerde zalig met mijn steeds koeler wordende lichaam. Totdat ik in de koelte opging.

'Dag Joris,' zei een bekende vrouwenstem.

De stem kwam haast niet boven het geruis van de branding uit. Ik probeerde mijn hoofd in haar richting te draaien, maar de kracht ontbrak me. Ik kon nauwelijks ademen. Mijn ogen knepen tegen het felle licht. Maar ik had de stem herkend.

'Antoinette?' Ze moest er zijn, alleen kon ik haar niet zien.

'Joris, wat lig je hier nou...'

'Ik weet het niet, ik...'

'Je hebt er een rommeltje van gemaakt, Joris.'

Ik probeerde me te oriënteren. De plek waar ik lag was vochtig. Mijn vingers klauwden in rulle kleffigheid. Nat zand.

'Ik baal, Antoinette. Ik baal ontzettend. En jij moet me helpen.'

'Helpen? Maar mijn beste Joris, we waren toch gescheiden? Je weet wel, apart, uit elkaar.'

'Ja, ja,' mompelde ik geïrriteerd, en ik voelde weer waarom ons huwelijk geen stand had kunnen houden. Antoinette stelde te veel eisen.

'Weet je, Joris Dieter,' zei ze, 'eigenlijk mag ik je graag. Maar ja, de manier waarop jij met je werk bent getrouwd...'

Op dat moment gaf ze mij een kus op mijn mond. Onze lippen bedekten elkaar volmaakt. Ik voelde haar adem in mijn borst.

'Nou, nou,' bromde ik, zodra ze haar mond weer losmaakte van de mijne, 'een beetje minder is ook wel goed.'

'Waar baal je trouwens zo van?' Alsof er niets was gebeurd.

'Mijn baan. Liesbeth wordt mijn chef. Ik kom onder haar te werken.'

Hier moest Antoinette om lachen. 'Och,' zei ze met een dubbelzinnige ondertoon, 'onder haar wérken, dat is weer eens iets anders. Toch?'

Weer zo'n volmaakte kus.

Toen ze haar lippen verwijderde moest ik hoesten, maar ik kon het niet. 'Ik heb nooit met haar...' bracht ik verontwaardigd uit.

'Ach, kom nou, Joris, ik heb jullie zelf gezien.'

'Nou ja, die ene keer dan.'

'En de rest.'

'Oké, maar omdat Liesbeth die baan krijgt, kan ik weer vaker thuis zijn. Antoinette. Kunnen we niet toch...?'

Opnieuw een kus die mij de adem benam.

'Nee Joris, daar is het nu te laat voor. Je kunt beter aan Adrie, je directeur vragen wat je ...'

Ik viel haar in de rede met een benauwde hoestbui. Een weeïg zoute golf passeerde mijn mond.

‘Hij vertoont een teken van leven!’

‘Wat bedoel je nou, Antoinette?’ riep ik uit. ‘Adrie, een teken van leven?’

Maar de zangerige stem van Antoinette veranderde langzaam van toon. Ik begreep dat er iets niet klopte. Ik luisterde, maar kon haar niet meer horen vanwege het geruis van de zee. Toen waren er stemmen om mij heen. Ik voelde dat mijn hoofd werd gedraaid. Iemand drukte op mijn borst, waardoor een nieuwe golf zoutig water langs mijn lippen liep. Antoinette was veranderd in een mannenstem.

‘Nou mevrouw,’ zei die, ‘u hebt waarschijnlijk zijn leven gered,’.

En Antoinette, mijn Antoinette, verdween weer even geheimzinnig als ze was gekomen.

Toen ik mijn ogen open deed, keek ik in het rood aangelopen gezicht van een vrouw van middelbare leeftijd. Zij hield mijn neus en kin nog vast. Langzaam, heel langzaam keerde ik terug naar de treurige werkelijkheid.

Krijn van der Heijden,
februari 2006.